

MINISTERIET FOR BØRN, LIGESTILLING,
INTEGRATION OG SOCIALE FORHOLD

Taleudkast til samråd K om finansiering af anbringelsesområdet.
Socialudvalget den 7. maj 2014.
NB: Det talte ord gælder.

Tak for ordet.

Jeg er blevet bedt om at redegøre for, hvordan det er gået med overvejelserne om finansieringen på anbringelsesområdet og herunder for, hvad der ligger til grund for disse overvejelser.

I spørgsmålet henvises til regeringsgrundlaget fra 2011, hvor det fremgår, at regeringen vil overveje struktur og finansiering på anbringelsesområdet.

Jeg vil gerne starte med at slå fast, at regeringen er meget optaget af at sikre, at udsatte børn og unge får den støtte, de har krav på. Alle børn skal have mulighed for at trives og udvikle sig – og det gælder selvfølgelig også for de børn og unge, som er særligt sårbare, og som har et særligt behov for at få hjælp.

Hjælpen skal gives tidligt, og vi skal så vidt muligt forebygge, at børn og unge anbringes uden for hjem-

met.

Men hvis barnets problemer ikke kan løses i hjemmet - ja, så skal kommunen selvfølgelig sikre, at barnet anbringes på et egnet anbringelsessted. Det gælder ikke mindst i de tilfælde, hvor børn og unge bliver udsat for alvorlige omsorgssvigt, sådan som det fx skete i sagerne fra Tønder og Brønderslev. Jeg tror, at vi alle husker de meget alvorlige overgreb, som disse børn blev udsat for. Og jeg ved, at vi også er enige om, at de børn selvfølgelig skal have den hjælp, der er brug for. Og langt tidligere end tilfældet var i disse konkrete sager.

I flere af de alvorlige enkeltsager har vi set, at der kan være brug for at anbringe flere børn fra samme familie. Det så vi f.eks. i den såkaldte "Brønderslev-sag", hvor der var behov for at fjerne familiens 8 mindreårige børn.

Heldigvis har vi ikke så mange af den slags sager i Danmark. Men sagens menneskelige omkostninger var forfærdelige, og den gav stof til eftertanke. Både ude blandt befolkningen og herinde på Christiansborg.

Regeringen og Folketingets partier har siden iværksat en række rigtig gode tiltag, som skal styrke indsatsen over for de udsatte børn og deres familier. Vi har bl.a. iværksat den såkaldte *Overgrebspakke* i 2013 samt en større *tilsynsreform* i 2014. Begge tiltag har haft fokus på at styrke kvaliteten af kommunernes indsats på området. Ligesom regeringen sammen med V og K med finansloven for 2014 har afsat i alt 280 mio. kr. til en større *forebyggelsespakke*, som skal være med til at fremme kommunernes tidlige og forebyggende indsats på området.

Og endelig – ja så har regeringen også ændret *finansieringen af anbringelsesområdet*. Det gjorde vi allerede tilbage i 2012, fordi vi ønskede at skærme den enkelte kommunes økonomi i de tilfælde, hvor der er tale om særligt omkostningstunge sager. Det gjorde vi, fordi økonomi aldrig må blive en hindring for, at kommuner anbringer de børn og unge, som har behov for det.

For regeringen har det været vigtigt at holde fast i, at det er kommunerne, som har ansvaret for at yde hjælpen til samfundets udsatte borgere. Det er vigtigt, at vi sikrer, at kommunerne også fortsat har økonomisk incitament til at forebygge, at børns problemer vokser sig så store, at en anbringelse bliver nødvendig. Men vi skal samtidig også sikre, at anbringelsen af et barn eller en ung ikke belaster kommunens budget uforholdsmæssigt meget.

Og jeg vil da lige minde spørgeren om, at V stemte for forslaget.

Før lovændringen fulgte refusionsreglerne i anbringelsessager reglerne for udgifter til udsatte voksne.

I dag får kommunerne refunderet 25 pct. af den del af udgifterne til *udsatte voksne*, som overstiger 990.000 kr. årligt.

Den lovændring, som regeringen tog initiativ til, betyder, at kommunerne kan få refunderet 25 pct. af udgifterne til *udsatte børn og unge* ved en lavere be-

løbsgrænse. Det kan altså give refusion *allerede* for den del af beløbet, som overstiger 730.000 kr. årligt.

På *voksenområdet* får kommunerne desuden refunderet 50 pct. af udgifterne for den del af beløbet, som overstiger 1,8 mio. kr. årligt. Regeringens lovændring betyder, at kommunerne på *børneområdet* får 50 pct. refusion *allerede* for den del af beløbet, som overstiger ca. 1,5 mio. kr. årligt.

Nogle af de mest belastede familier har ofte flere børn, som alle kan have brug for hjælp. I de tilfælde er det naturligvis vigtigt, at kommunen tager hånd om *alle* familiens børn.

Derfor tog regeringen samtidig initiativ til at sikre en højere refusion i de tilfælde, hvor der skal anbringes flere børn fra samme husstand uden for hjemmet.

Ændringen betyder, at hvis en kommune anbringer fire eller flere børn fra samme husstand, kan kommunens samlede udgifter lægges sammen, når der søges refusion.

Formålet med ordningen er at sikre, at kommunernes økonomi ikke belastes uforholdsmæssigt meget i de tilfælde, hvor det kan være nødvendigt at anbringe en hel søskendeflok.

Hvis en kommune for eksempel anbringer en søskendeflok på fire børn uden for hjemmet, og anbringelserne koster 1 mio. kr. pr. barn om året, ville kommunen før lovændringen have fået refunderet 10.000 kr. i alt. pr. år.

Lovændringen betyder imidlertid, at den samme kommune i dag vil få refunderet ca. 1,54 mio. kr. i alt pr. år, hvis der skal anbringes fire søskende fra samme husholdning.

Samlet set betyder ændringer altså, at kommunerne i dag kan få en højere refusion for udgifter til støtten til udsatte børn og unge. Vi kan dermed sikre, at den enkelte kommunes økonomi bliver mindre belastet i de tilfælde, hvor der er tale om særligt omkostnings-tunge enkeltsager.

Dermed kan vi bedre undgå, at en kommunes økonomi står i vejen for at børn og unge, der har behov for hjælp, får den nødvendige hjælp. Også selvom de har mange søskende. For der må ikke være tvivl om, at udsatte børn og unge skal have den nødvendige hjælp. Det må økonomiske hensyn aldrig stå i vejen for.

Som det fremgår, har regeringen altså vurderet finansieringen på anbringelsesområdet i lyset af de grelle sager, der har været, hvor hele børneflokkene har haft behov for hjælp. Og regeringen har på den baggrund ændret reglerne.

Jeg mener, at vi med lovændringen har skabt en god ordning, som forebygger, at den enkelte kommune står alene med udgifterne i de meget dyre sager.

En ordning som sikrer, at kommunerne i fællesskab kan være med til at bære en større del af udgifterne for de børn og unge, som har allermost behov for, at vi griber ind.

Men det er samtidig vigtigt at understrege, at de nye regler ikke ændrer på de grundlæggende principper om den enkelte kommunes myndighedsansvar. Det er altså stadig den enkelte kommune, der skal sørge for, at udsatte børn og unge får den nødvendige støtte. Det er derfor også vigtigt, at det er kommunen, der afholder hovedparten af udgifterne, og som dermed har ansvar og incitamentet til at iværksætte den nødvendige indsats.

Dette er efter min mening gode og fornuftige principper. Regeringens ændring af refusionsordningen har skabt en bedre balance. En balance, som betyder, at den enkelte kommune ikke belastes unødigt meget, når det handler om støtten til udsatte børn og unge, men som fortsat sikrer kommunernes interesse i at forebygge, at problemerne vokser sig store.